

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 25ης Ιουλίου 2018*

«Προδικαστική παραπομπή – Οδηγία 2002/47/ΕΚ – Εκτέλεση των συμφωνιών παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας – Κίνηση διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά του ασφαλειολήπτη – Επέλευση του γεγονότος που συνεπάγεται την αναγκαστική εκτέλεση της ασφάλειας – Συνυπολογισμός της χρηματοοικονομικής ασφάλειας στην πτωχευτική περιουσία – Υποχρέωση ικανοποίησης των απαιτήσεων κατά προτεραιότητα από το ποσό της χρηματοοικονομικής ασφάλειας»

Στην υπόθεση C-107/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής απόφασεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Ανώτατο Δικαστήριο της Λιθουανίας) με απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Μαρτίου 2017, στο πλαίσιο της δίκης

«**Aniabaltika**» UAB

κατά

«**Ūkio bankas**» AB, υπό εκκαθάριση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: M. Aleksejev, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 18ης Ιανουαρίου 2018,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η «**Aniabaltika**» UAB, εκπροσωπούμενη από τον E. Baranauskas, advokatas,
- η «**Ūkio bankas**» AB, εκπροσωπούμενη από τον T. Bairašauskas και την D. Ušinskaitė-Filonovienė, advokatai,
- η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους K. Dieninis και D. Kriauciūnas, καθώς και από τις L. Bendoraitytė και R. Butvydytė,

* Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική.

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J. Rius και A. Nijenhuis, καθώς και από την A. Steiblytė,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Απριλίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφοι 1 και 5, καθώς και του άρθρου 8 της οδηγίας 2002/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουνίου 2002, για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας (ΕΕ 2002, L 168, σ. 43), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 2009 (ΕΕ 2009, L 146, σ. 37) (στο εξής: οδηγία 2002/47).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της «Aniabaltika» UAB και της «Ūkio bankas» AB, σχετικά με αίτημα χρηματικής καταβολής που υπέβαλε το τραπεζικό ίδρυμα Ūkio bankas κατά της Aniabaltika προς εκτέλεση των μεταξύ τους συναφθεισών συμφωνιών παροχής ασφάλειας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Η αιτιολογική σκέψη 3 της οδηγίας 2002/47 αναφέρει τα εξής:

«Θα πρέπει να δημιουργηθεί ένα κοινοτικό καθεστώς για την παροχή τίτλων και μετρητών ως εγγύησης τόσο στο πλαίσιο σύστασης ασφάλειας υπό μορφή τίτλων όσο και στο πλαίσιο μεταφοράς τίτλου, συμπεριλαμβανομένων των συμφωνιών επαναγοράς (repos). Αυτό θα συμβάλει στην ενοποίηση και οικονομικότερη λειτουργία των χρηματοοικονομικών αγορών, καθώς και στη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Κοινότητας, ενισχύοντας με τον τρόπο αυτό την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών και την ελεύθερη κυκλοφορία κεφαλαίων στην ενιαία αγορά χρηματοοικονομικών υπηρεσιών. Η παρούσα οδηγία εστιάζεται στις διμερείς συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας.»

- 4 Το τιτλοφορούμενο «Ορισμοί» άρθρο 2 της οδηγίας αυτής ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[...]

- γ) “συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας”: η συμφωνία βάσει της οποίας ο ασφαλειοδότης παρέχει χρηματοοικονομική ασφάλεια ως εγγύηση στον ή υπέρ του ασφαλειολήπτη, ενώ η πλήρης ή περιορισμένη κυριότητα ή το πλήρες δικαίωμα επί της χρηματοοικονομικής ασφάλειας παραμένει στον ασφαλειοδότη κατά τη σύσταση του δικαιώματος ασφάλειας

[...]

στ) “σχετικές χρηματοοικονομικές υποχρεώσεις”: οι υποχρεώσεις που εξασφαλίζονται με συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας και οι οποίες παρέχουν δικαίωμα διακανονισμού τοις μετρητοίς ή/και παράδοσης χρηματοπιστωτικών μέσων.

[...]

ι) “διαδικασίες εκκαθάρισης”: οι διαδικασίες που περιλαμβάνουν την εκποίηση των περιουσιακών στοιχείων και τη διανομή των εσόδων μεταξύ των δανειστών, μετόχων ή μελών ως ενδείκνυται, οι οποίες συνεπάγονται παρέμβαση διοικητικών ή δικαστικών αρχών, συμπεριλαμβανομένων των περιπτώσεων στις οποίες οι συλλογικές διαδικασίες τερματίζονται με συμβιβασμό ή άλλο ανάλογο μέτρο, είτε βασίζονται σε αφερεγγυότητα είτε όχι, και ανεξάρτητα από τον υποχρεωτικό ή προαιρετικό χαρακτήρα τους·

[...]

ιβ) “γεγονός που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση”: οποιοδήποτε γεγονός αθέτησης υποχρέωσης ή παρεμφερές γεγονός συμφωνημένο μεταξύ των συμβαλλομένων, με την επέλευση του οποίου, βάσει των όρων της συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας ή κατ’ εφαρμογή νομοθετικής διάταξης, ο ασφαλειολήπτης δικαιούται να ρευστοποιήσει ή να αποκτήσει την κυριότητα της ασφάλειας ή τίθεται σε ισχύ η ρήτρα συμψηφισμού·

[...]».

5 Το άρθρο 4 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Εκτέλεση των συμφωνιών παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι, με την επέλευση γεγονότος που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση, ο ασφαλειολήπτης πρέπει να είναι σε θέση να ρευστοποιήσει με τους ακόλουθους τρόπους οποιαδήποτε από τις κατωτέρω ασφάλειες η οποία παρέχεται δυνάμει συμφωνίας εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας και σύμφωνα με τους όρους της:

[...]

β) μετρητά, συμψηφίζοντάς τα ή χρησιμοποιώντας τα για την απαλλαγή από τις σχετικές χρηματοοικονομικές υποχρεώσεις·

[...]

4. Με την επιφύλαξη των όρων που έχουν συμφωνηθεί στη συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας, οι τρόποι ρευστοποίησης της χρηματοοικονομικής ασφάλειας που αναφέρονται στην παράγραφο 1 δεν συνοδεύονται από οποιαδήποτε απαίτηση:

α) να κοινοποιείται εκ των προτέρων η πρόθεση ρευστοποίησης·

[...]

5. Τα κράτη μέλη φροντίζουν ώστε να είναι δυνατή η εκτέλεση της συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας σύμφωνα με τους σχετικούς όρους παρά την τυχόν έναρξη ή συνέχιση των διαδικασιών εκκαθάρισης ή των μέτρων εξυγίανσης σε σχέση με τον ασφαλειοδότη ή τον ασφαλειολήπτη.

[...]»

- 6 Το άρθρο 8 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Μη εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του πτωχευτικού δικαίου», προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας, καθώς και η παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας δυνάμει τέτοιας συμφωνίας, δεν μπορεί να κηρυχθούν άκυρες ή μη εκτελεστές ή να ανατραπούν με μοναδική αιτιολογία ότι η συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας άρχισε να ισχύει ή ότι η ασφάλεια παρασχέθηκε:

- α) την ημέρα έναρξης των διαδικασιών εκκαθάρισης ή των μέτρων εξυγίανσης, αλλά πριν από την έκδοση εντολής ή απόφασης για την εν λόγω έναρξη, ή
- β) εντός ορισμένης περιόδου που προηγείται από, και καθορίζεται σε συνάρτηση με, την έναρξη τέτοιων διαδικασιών ή μέτρων, ή σε συνάρτηση με την έκδοση εντολής ή απόφασης ή την ανάληψη οποιασδήποτε άλλης ενέργειας ή την επέλευση οιαδήποτε άλλου γεγονότος κατά τη διάρκεια αυτών των διαδικασιών ή μέτρων.

2. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι στην περίπτωση που έχει αρχίσει να ισχύει συμφωνία χρηματοοικονομικής ασφάλειας ή σχετική χρηματοοικονομική υποχρέωση, ή έχει παρασχεθεί χρηματοοικονομική ασφάλεια κατά την ημερομηνία, αλλά μετά τη στιγμή έναρξης, των διαδικασιών εκκαθάρισης ή μέτρων εξυγίανσης, είναι νομίμως εκτελεστή και δεσμευτική για τους τρίτους μόνον εάν ο ασφαλειολήπτης μπορεί να αποδείξει ότι δεν ήταν ενήμερος, ούτε όφειλε να είναι ενήμερος, για την έναρξη αυτών των διαδικασιών ή μέτρων.

[...]

Το λιθουανικό δίκαιο

- 7 Ο Lietuvos Respublikos finansinio užtikrinimo susitarimų įstatymas (νόμος της Δημοκρατίας της Λιθουανίας περί συμφωνιών παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας, στο εξής: λιθουανικός νόμος για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας), ο οποίος θέτει σε εφαρμογή την οδηγία 2002/47, ορίζει στο άρθρο 2, παράγραφοι 8 και 32, τα ακόλουθα:

«8. Ως “συμφωνία εγγυοδοσίας χωρίς μεταβίβαση τίτλου” νοείται η συμφωνία βάσει της οποίας ο ασφαλειοδότης παρέχει χρηματοοικονομική ασφάλεια στον ασφαλειολήπτη, ή υπέρ αυτού, για την εξασφάλιση των σχετικών χρηματοοικονομικών υποχρεώσεων, ενώ η πλήρης ή περιορισμένη κυριότητα επί της χρηματοοικονομικής ασφάλειας παραμένει στον ασφαλειοδότη.

[...]

32. Ως “σχετική χρηματοοικονομική υποχρέωση” νοείται η υποχρέωση της οποίας η εκτέλεση εξασφαλίζεται μέσω συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας και η οποία παρέχει δικαίωμα διακανονισμού τοις μετρητοίς και/ή παραδόσεως χρηματοπιστωτικών μέσων και/ή περιουσιακών στοιχείων που συνδέονται με αυτά. [...]

- 8 Το άρθρο 9, παράγραφοι 3 και 8, του λιθουανικού νόμου για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας προβλέπει τα εξής:

«3. Εάν επέλθει γεγονός που συνεπάγεται την αναγκαστική εκτέλεση της χρηματοοικονομικής ασφάλειας, ο ασφαλειολήπτης δικαιούται να ρευστοποιήσει μονομερώς τη χρηματοοικονομική ασφάλεια η οποία παρασχέθηκε δυνάμει της συμφωνίας εγγυοδοσίας χωρίς μεταβίβαση τίτλου, με τους ακόλουθους τρόπους και σύμφωνα με τους όρους που εκτίθενται στην εν λόγω συμφωνία:

[...]

2) σε περίπτωση μετρητών, συμψηφίζοντάς τα ή χρησιμοποιώντας τα για την απαλλαγή από τις σχετικές χρηματοοικονομικές υποχρεώσεις·

[...]

8. Η συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας εκτελείται σύμφωνα με τις προθεσμίες που ορίζονται σε αυτήν, παρά τις τυχόν διαδικασίες εκκαθάρισεως ή την εφαρμογή μέτρων εξυγιάνσεως όσον αφορά τον ασφαλειοδότη ή τον ασφαλειολήπτη.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 9 Στις 10 Οκτωβρίου 2011 και στις 16 Αυγούστου 2012, η Aviabaltika και το τραπεζικό ίδρυμα Ūkio bankas συνήψαν δύο συμφωνίες παροχής ασφάλειας (στο εξής: συμφωνίες του 2011 και του 2012), βάσει των οποίων παρασχέθηκαν εγγυήσεις σε αντισυμβαλλομένους της Aviabaltika. Η ίδια η Aviabaltika παρέσχε ως εγγύηση των υποχρεώσεών της κεφάλαια κατατεθειμένα σε τραπεζικό λογαριασμό που ανοίχθηκε στο όνομά της στην Ūkio bankas
- 10 Οι συμφωνίες του 2011 και του 2012 προέβλεπαν ότι τα κατατεθειμένα στον λογαριασμό αυτόν κεφάλαια, όπως και η απαίτηση επιστροφής τους, παρέχονταν στην τράπεζα ως εγγύηση για την προσήκουσα εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες αυτές και έπρεπε να χαρακτηρισθούν ως χρηματοοικονομική ασφάλεια κατά την έννοια του λιθουανικού νόμου για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας.
- 11 Η Ūkio bankas συνήψε ακολούθως συμφωνίες παροχής αντεγγυήσεως με την Commerzbank AG, κατ' εφαρμογήν των οποίων η Commerzbank παρέσχε εγγυήσεις στη State Bank of India, η δε τελευταία τις παρέσχε στους τελικούς δικαιούχους των εγγυήσεων αυτών, ήτοι στους αντισυμβαλλομένους της Aviabaltika. Ως εξασφάλιση, η Ūkio bankas κατέθεσε κεφάλαια ίδιου ύψους με τις εγγυήσεις που παρέσχε η Commerzbank.
- 12 Στις 2 Μαΐου 2013, το Kaunas apygardos teismas (περιφερειακό δικαστήριο του Kaunas, Λιθουανία) κίνησε διαδικασία αφερεγγυότητας κατά της Ūkio bankas.
- 13 Δεδομένου ότι η Aviabaltika δεν είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της έναντι των αντισυμβαλλομένων της, υπέρ των οποίων είχαν παρασχεθεί εγγυήσεις βάσει των συμφωνιών του 2011 και του 2012, η Commerzbank εκπλήρωσε, στις 12 Μαρτίου 2014, τις απορρέουσες από τις συμφωνίες παροχής αντεγγυήσεως υποχρεώσεις της και παρακράτησε μέρος των κεφαλαίων που η Ūkio bankas είχε παράσχει ως εγγύηση.
- 14 Στις 28 Οκτωβρίου 2014, το Kaunas apygardos teismas (περιφερειακό δικαστήριο του Kaunas) αναγνώρισε την απαίτηση της Aviabaltika έναντι της Ūkio bankas, η οποία συνίστατο ειδικότερα στα κεφάλαια που είχαν κατατεθεί στην τράπεζα αυτή ως χρηματοοικονομική ασφάλεια στο πλαίσιο των συμφωνιών του 2011 και του 2012.
- 15 Η Ūkio bankas συμψήφισε μέρος των κεφαλαίων που είχε παρακρατήσει η Commerzbank όχι με τα κεφάλαια που είχαν κατατεθεί για τη συσταθείσα από την Aviabaltika ασφάλεια, αλλά με την αποζημίωση που καταβλήθηκε κατ' εφαρμογή των λιθουανικών διατάξεων περί ασφαλίσεως των καταθέσεων, το ποσό της οποίας ήταν κατατεθειμένο σε άλλο λογαριασμό της Aviabaltika. Εν συνεχεία, η Ūkio bankas ζήτησε να υποχρεωθεί η Aviabaltika να της καταβάλει εντόκως το υπολειπόμενο, μετά τον ως άνω συμψηφισμό, μέρος του ποσού που οφειλόταν βάσει των συμφωνιών του 2011 και του 2012.

- 16 Με απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2015, το Kaunas apygardos teismas (περιφερειακό δικαστήριο του Kaunas) έκανε δεκτά τα ανωτέρω αιτήματα. Με απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, το Lietuvos apeliacinis teismas (εφετείο Λιθουανίας) επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση. Τα εν λόγω δικαστήρια αποφάνθηκαν ότι οι συμφωνίες του 2011 και του 2012 συνιστούσαν συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας με αντικείμενο τα κεφάλαια που είχαν πιστωθεί στον λογαριασμό τον οποίο η Aniabaltika διατηρούσε στο όνομα της στην τράπεζα αυτή. Έκριναν ότι, μετά την κίνηση διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά της Ūkio bankas, τα κεφάλαια αυτά είχαν συμπεριληφθεί στην πτωχευτική περιουσία και ότι το δικαίωμα της εν λόγω τράπεζας να τα διαθέτει περιοριζόταν λόγω της απαγορεύσεως εκπληρώσεως κάθε υποχρεώσεως που δεν είχε εκπληρωθεί έως την ημερομηνία κινήσεως της διαδικασίας αυτής, κατ' εφαρμογήν του σχετικού εθνικού δικαίου. Η Aniabaltika άσκησε αναίρεση ενώπιον του Lietuvos Aukščiausio Teismo (Ανωτάτου Δικαστηρίου της Λιθουανίας).
- 17 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι η Aniabaltika και η Ūkio bankas συνήψαν συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 2002/47, και ότι, μετά την κίνηση διαδικασίας αφερεγγυότητας εις βάρος του ασφαλειολήπτη, ήτοι εν προκειμένω της Ūkio bankas, επήλθε γεγονός που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση της χρηματοοικονομικής ασφάλειας. Επομένως, τίθεται ειδικότερα το ζήτημα κατά πόσον ο ασφαλειολήπτης θα μπορούσε να εκτελέσει τη χρηματοοικονομική ασφάλεια, ώστε να καταστεί δυνατό να εισπράξει από τον ασφαλειοδότη, ήτοι την Aniabaltika, την απαίτησή του η οποία γεννήθηκε συνεπεία της εκ μέρους της τελευταίας μη εκπληρώσεως των καλυπτομένων από τη συμφωνία αυτή χρηματοοικονομικών υποχρεώσεων.
- 18 Η Aniabaltika υποστηρίζει ότι η Ūkio bankas, προκειμένου να ικανοποιήσει την απαίτησή της, πρέπει, βάσει της οδηγίας 2002/47 και ειδικότερα του άρθρου 4, να χρησιμοποιήσει τα κεφάλαια που της παρέσχε η Aniabaltika βάσει της ασφάλειας αυτής και όχι άλλα περιουσιακά της στοιχεία. Η Aniabaltika φρονεί επιπλέον ότι, εάν γίνονταν δεκτά τα αιτήματα της Ūkio bankas, δεν θα μπορούσε να ανακτήσει τα κεφάλαια αυτά στο πλαίσιο της διαδικασίας αφερεγγυότητας και θα έπρεπε, στην πράξη, να καταβάλει για δεύτερη φορά στην εν λόγω τράπεζα το ποσό της χρηματοοικονομικής ασφάλειας. Η Ūkio bankas εκτιμά, αντιθέτως, ότι, βάσει των εθνικών διατάξεων περί τραπεζών και αφερεγγυότητας, τα εν λόγω κεφάλαια έχουν συμπεριληφθεί στην πτωχευτική περιουσία και δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την ικανοποίηση των δικών της απαιτήσεων. Προσθέτει ότι σύμφωνα με την προμνησθείσα οδηγία έχει, ως ασφαλειολήπτης, το δικαίωμα και όχι την υποχρέωση να χρησιμοποιήσει τα κεφάλαια που παρασχέθηκαν για τον σκοπό αυτό και μπορεί να επιλέξει να ικανοποιήσει την απαίτησή της μέσω άλλων περιουσιακών στοιχείων της Aniabaltika.
- 19 Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, η παροχή, ως χρηματοοικονομικής ασφάλειας, κεφαλαίων κατατεθειμένων σε τραπεζικό λογαριασμό έχει ως συνέπεια την παροχή, ως εγγυήσεως, της αξιώσεως επιστροφής των κεφαλαίων αυτών, δεδομένου ότι η κυριότητα επί των εν λόγω κεφαλαίων μεταβιβάζεται στην τράπεζα. Επιπλέον, στην επίμαχη στην κύρια δίκη περίπτωση έχουν εφαρμογή οι εθνικές διατάξεις περί τραπεζών και αφερεγγυότητας, στις οποίες στηρίχθηκαν το πρωτοβάθμιο και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ιδίως η απαγόρευση εκπληρώσεως κάθε υποχρεώσεως που δεν έχει ακόμη εκπληρωθεί έως την ημερομηνία κινήσεως της διαδικασίας αφερεγγυότητας, η οποία αποκλείει τη ρευστοποίηση της ασφάλειας αυτής και την πραγματική της χρήση από τον ασφαλειολήπτη. Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι, εάν ο ασφαλειοδότης οφείλει, λόγω της ανωτέρω μη εκπληρώσεως, να εκπληρώσει τις σχετικές οικονομικές υποχρεώσεις με τα λοιπά του περιουσιακά στοιχεία, θα βρεθεί στην πράξη αντιμέτωπος με τους κανόνες περί αφερεγγυότητας προκειμένου να ανακτήσει την εν λόγω ασφάλεια.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Ανώτατο Δικαστήριο της Λιθουανίας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Πρέπει το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/47 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίσουν ρύθμιση σύμφωνα με την οποία η χρηματοοικονομική ασφάλεια δεν περιλαμβάνεται στην πτωχευτική περιουσία του ασφαλειολήπτη (μιας τράπεζας σε πτώχευση); Με άλλα λόγια, έχουν τα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν ρύθμιση σύμφωνα με την οποία ένας ασφαλειολήπτης (μια τράπεζα) δύναται να ικανοποιήσει την απαίτησή του, η οποία κατοχυρώνεται με χρηματοοικονομική ασφάλεια (ήτοι χρήματα κατατεθειμένα σε λογαριασμό της τράπεζας και δικαίωμα να απαιτηθεί η επιστροφή των χρημάτων αυτών), ακόμη και αν το γεγονός που συνεπάγεται την αναγκαστική εκτέλεση επήλθε μετά την έναρξη της διαδικασίας εκκαθάρισεως του ασφαλειολήπτη (της τράπεζας);
- 2) Υπό το πρίσμα της οικονομίας της οδηγίας 2002/47, πρέπει το άρθρο της 4, παράγραφοι 1 και 5, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει στον ασφαλειοδότη το δικαίωμα να απαιτήσει από τον ασφαλειολήπτη (την τράπεζα) να ικανοποιήσει την απαίτησή του, η οποία κατοχυρώνεται με χρηματοοικονομική ασφάλεια (ήτοι χρήματα κατατεθειμένα σε λογαριασμό της τράπεζας και δικαίωμα να απαιτηθεί η επιστροφή των χρημάτων αυτών), χρησιμοποιώντας πρώτα τη χρηματοοικονομική ασφάλεια και ότι επιβάλλει στον ασφαλειολήπτη την αντίστοιχη υποχρέωση να ικανοποιήσει την απαίτηση αυτή, παρά το ότι έχει ήδη κινηθεί η διαδικασία για την εκκαθάρισή του;
- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα και αν ο ασφαλειοδότης ικανοποιήσει την κατοχυρωμένη με χρηματοοικονομική ασφάλεια απαίτηση του ασφαλειολήπτη χρησιμοποιώντας άλλα περιουσιακά στοιχεία του ασφαλειοδότη, πρέπει οι διατάξεις της οδηγίας 2002/47, και ιδίως τα άρθρα της 4 και 8, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ο ασφαλειοδότης πρέπει επίσης να εξαιρεθεί από την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των πιστωτών του ασφαλειολήπτη (της τράπεζας) κατά τη διαδικασία εκκαθάρισεως και ότι, για την ανάκτηση της χρηματοοικονομικής ασφάλειας, ο ασφαλειοδότης πρέπει να έχει προτεραιότητα έναντι των λοιπών πιστωτών στη διαδικασία εκκαθάρισεως;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 21 Με το πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/47 έχει την έννοια ότι επιβάλλει στα κράτη μέλη να θεσπίσουν νομοθεσία η οποία επιτρέπει στον ασφαλειολήπτη που έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας να ικανοποιήσει από το ποσό της ανωτέρω ασφάλειας την απορρέουσα από τη μη εκτέλεση των σχετικών οικονομικών υποχρεώσεων απαίτησή του, όταν το γεγονός που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση επέλθει μετά την κίνηση διαδικασίας αφερεγγυότητας εις βάρος του.
- 22 Όπως προκύπτει από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης χρηματοοικονομική ασφάλεια συμπεριελήφθη στην πτωχευτική περιουσία της ασφαλειολήπτριας Ūkio bankas, και δεν μπορούσε, λόγω της εφαρμοστέας στο εσωτερικό δίκαιο απαγορεύσεως εκτελέσεως, να εκτελεσθεί ώστε να διασφαλισθεί αποτελεσματικά η ικανοποίηση της απαίτησεώς της. Καθίσταται ως εκ τούτου προφανές ότι η συνέπεια μιας τέτοιας καταστάσεως θα είναι να υποχρεωθεί, στην πράξη, ο ασφαλειοδότης να καταβάλει για δεύτερη φορά στον ασφαλειολήπτη το ποσό της ασφάλειας αυτής, η οποία υπόκειται στη διαδικασία αφερεγγυότητας.

- 23 Κατ' αρχάς, όπως αναμφισβήτητα προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/47, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να προβλέπουν ένα νομοθετικό πλαίσιο βάσει του οποίου να είναι δυνατή η εκτέλεση μιας συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας σύμφωνα με τους σχετικούς όρους της, ανεξαρτήτως του αν κινείται ή συνεχίζεται διαδικασία αφερεγγυότητας κατά του ασφαλειοδότη ή του ασφαλειολήπτη. Η διάταξη αυτή αφορά ρητώς τα δύο μέρη της συμφωνίας, χωρίς να διακρίνει, όσον αφορά την εκτέλεσή της, αναλόγως του αν η διαδικασία αυτή κινείται σε σχέση με το ένα ή με το άλλο μέρος.
- 24 Όσον αφορά, περαιτέρω, τη γενικότερη οικονομία και τους σκοπούς της οδηγίας 2002/47, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 3, σκοπός της οδηγίας αυτής είναι να συμβάλει στην ενοποίηση και στην οικονομικότερη λειτουργία των χρηματοοικονομικών αγορών, καθώς και στη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προς τούτο, η εν λόγω οδηγία καθιέρωσε ένα καθεστώς με σκοπό να περιορίσει τις διοικητικές διατυπώσεις τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίσουν τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνιών χρηματοοικονομικής ασφάλειας που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της, να ενισχύσει την ασφάλεια δικαίου των εν λόγω χρηματοοικονομικών ασφαλειών ώστε ορισμένες διατάξεις του εθνικού δικαίου περί αφερεγγυότητας να μην εφαρμόζονται επ' αυτών, προκειμένου να διαφυλάσσεται η χρηματοπιστωτική σταθερότητα και να περιορίζονται οι αλυσιδωτές επιπτώσεις σε περίπτωση αδυναμίας πληρωμής ενός συμβαλλομένου σε συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, *Private Equity Insurance Group*, C-156/15, EU:C:2016:851, σκέψη 23).
- 25 Στο πλαίσιο αυτό, αναφορικά με το άρθρο 4, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, το οποίο ορίζει ότι ο ασφαλειολήπτης που έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας πρέπει να είναι σε θέση να τη ρευστοποιήσει με έναν εκ των τρόπων που περιγράφονται στη διάταξη αυτή, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το καθεστώς αυτό ευνοεί, ως εκ τούτου, τις χρηματοοικονομικές αυτές ασφάλειες σε σχέση με άλλα είδη ασφαλειών που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, *Private Equity Insurance Group*, C-156/15, EU:C:2016:851, σκέψεις 25 και 50).
- 26 Πρέπει να διευκρινισθεί ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω απόφαση, είχε ζητηθεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει μόνον κατά πόσον η οδηγία 2002/47 είχε την έννοια ότι παρέχει στους εν λόγω ασφαλειολήπτες το δικαίωμα να εκτελούν την ασφάλεια ανεξαρτήτως της κινήσεως διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά του ασφαλειοδότη. Εντούτοις, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 23 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας αυτής δεν διακρίνει αναλόγως του αν η διαδικασία αφερεγγυότητας κινείται κατά του ασφαλειοδότη ή του ασφαλειολήπτη, η εν λόγω οδηγία έχει την έννοια ότι το καθεστώς που καθιερώνει παρέχει και στους ασφαλειολήπτες το δικαίωμα να εκτελούν τις χρηματοοικονομικές ασφάλειες, ανεξαρτήτως της κινήσεως διαδικασίας αφερεγγυότητας εις βάρος τους.
- 27 Συνεπώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 85 των προτάσεών του, σκοπός της οδηγίας 2002/47 είναι να θεσπίσει ένα ιδιαίτερο νομικό καθεστώς για τη συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας, προκειμένου να συμβάλει στη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Ένωσης.
- 28 Τυχόν ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 5, της οδηγίας αυτής, υπό την έννοια ότι η συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας καθίσταται ανενεργή λόγω της κινήσεως διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά του ασφαλειολήπτη, κωλύοντας τον τελευταίο να ικανοποιήσει αποτελεσματικά την απαίτησή του από την ασφάλεια αυτή και υποχρεώνοντας τον ασφαλειοδότη, στην πράξη, να του καταβάλει για δεύτερη φορά το ποσό της εν λόγω ασφάλειας, θα προσέκρουε τόσο στο γράμμα του άρθρου αυτού όσο και στους σκοπούς της οδηγίας 2002/47. Πράγματι, η ως άνω ερμηνεία θα είχε σε μεγάλο βαθμό ως συνέπεια να καταστήσει άνευ αποτελέσματος τη συμφωνία αυτή και θα μπορούσε, ενδεχομένως, να προκαλέσει προβλήματα χρηματοοικονομικής φύσεως στον εν λόγω ασφαλειοδότη, όπερ αντιβαίνει στον σκοπό που συνίσταται στον περιορισμό των αλυσιδωτών επιπτώσεων σε περίπτωση αδυναμίας πληρωμής ενός εκ των μερών.

- 29 Πρέπει να σημειωθεί επιπροσθέτως ότι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 59 και 60 των προτάσεών του, δεδομένου ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/47 δεν διευκρινίζει τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να διασφαλίζεται η πρακτική αποτελεσματικότητα της χρηματοοικονομικής ασφάλειας ανεξαρτήτως της κινήσεως διαδικασίας αφερεγγυότητας, απόκειται στα κράτη μέλη να προβλέπουν τα κατάλληλα μέσα για τη διασφάλιση τέτοιας πρακτικής αποτελεσματικότητας, μεταξύ των οποίων μπορεί να συγκαταλέγεται και ο μη συνυπολογισμός της χρηματοοικονομικής ασφάλειας στην πτωχευτική περιουσία του ασφαλειολήπτη.
- 30 Κατόπιν όλων των προεκτεθεισών σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/47 έχει την έννοια ότι επιβάλλει στα κράτη μέλη να θεσπίσουν νομοθεσία η οποία επιτρέπει στον ασφαλειολήπτη που έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας να ικανοποιήσει από το ποσό της ανωτέρω ασφάλειας την απορρέουσα από τη μη εκτέλεση των σχετικών οικονομικών υποχρεώσεων απαίτησή του, όταν το γεγονός που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση επέλθει μετά την κίνηση διαδικασίας αφερεγγυότητας εις βάρος του.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

- 31 Με το δεύτερο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί κατά πόσον το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2002/47 έχει την έννοια ότι επιβάλλει στον ασφαλειολήπτη που έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας την υποχρέωση να ικανοποιήσει πρώτα από το ποσό της εν λόγω ασφάλειας την απαίτησή του η οποία απορρέει από τη μη εκπλήρωση των καλυπτόμενων από τη συμφωνία αυτή οικονομικών υποχρεώσεων.
- 32 Πρώτον, όσον αφορά το γράμμα του προμνησθέντος άρθρου 4, πρέπει να επισημανθεί ότι η φράση στην παράγραφο 1 «ο ασφαλειολήπτης πρέπει να είναι σε θέση να ρευστοποιήσει» καταδεικνύει ότι, σε περίπτωση γεγονότος που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση της χρηματοοικονομικής ασφάλειας, ο ασφαλειολήπτης έχει την ευχέρεια και όχι την υποχρέωση να ρευστοποιήσει την ασφάλεια αυτή. Επιπλέον, οι περιεχόμενες στις παραγράφους 1 και 5 του εν λόγω άρθρου φράσεις «σύμφωνα με τους όρους της» και «σύμφωνα με τους σχετικούς όρους» καταδεικνύουν την προτεραιότητα που δίνει η οδηγία 2002/47 στις συμβατικές ρήτρες.
- 33 Όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 74 των προτάσεών του, είναι, επομένως, προφανές ότι η εν λόγω διάταξη αποσκοπεί στην εκτέλεση της συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας κατά προτεραιότητα σύμφωνα με τους συμβατικούς όρους που συμφωνήθηκαν μεταξύ των μερών.
- 34 Δεύτερον, όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2002/47, διαπιστώνεται ότι από το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο ιβ', της οδηγίας αυτής, το οποίο ορίζει το «γεγονός που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση» ως «οποιοδήποτε γεγονός αθέτησης υποχρέωσης ή παρεμφερές γεγονός συμφωνημένο μεταξύ των συμβαλλομένων», με την επέλευση του οποίου «ο ασφαλειολήπτης δικαιούται να ρευστοποιήσει» την χρηματοοικονομική ασφάλεια, επιβεβαιώνεται η σπουδαιότητα των όρων που έχουν συμφωνηθεί μεταξύ των μερών. Τούτο προκύπτει επίσης από το γράμμα και άλλων διατάξεων της εν λόγω οδηγίας, όπως το άρθρο 4, παράγραφος 4, το οποίο παραπέμπει στους «όρ[ους] που έχουν συμφωνηθεί στη συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας».
- 35 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2002/47 αποβλέπει στην εκτέλεση της συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας κατά προτεραιότητα σύμφωνα με τους όρους που συμφωνήθηκαν μεταξύ των μερών, τηρουμένων παράλληλα των σκοπών της εν λόγω οδηγίας που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως.

- 36 Πρέπει, επίσης, να επισημανθεί ότι, ελλείψει συμβατικών όρων που να διέπουν το ζήτημα αυτό, από τους σκοπούς αυτούς προκύπτει ότι ο ασφαλειολήπτης πρέπει να ικανοποιήσει την απαίτησή του, κατ' αρχάς, από την ασφάλεια που έχει συσταθεί για τον σκοπό αυτό, προτού χρησιμοποιήσει άλλα περιουσιακά στοιχεία του ασφαλειοδότη. Πράγματι, στο μέτρο που παρέχει, στην πράξη, στον ασφαλειοδότη τη δυνατότητα να μην καταβάλει για δεύτερη φορά το ποσό της ασφάλειας αυτής που αντιστοιχεί στην οφειλή του, η απαίτηση αυτή μπορεί να αποτρέψει αλυσιδωτές επιπτώσεις σε περίπτωση αφερεγγυότητας του ασφαλειολήπτη.
- 37 Όσον αφορά, ειδικότερα, την επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης περίπτωση, όπως προφανώς προκύπτει από τα στοιχεία που περιέχονται στην απόφαση περί παραπομπής, και ιδίως από το άρθρο 6.3 των συμβάσεων του 2011 και του 2012, όπου μνημονεύεται η χρηματοοικονομική ασφάλεια «που σκοπεύει στην εξασφάλιση της προσηκούσας εκπληρώσεως των υποχρεώσεων του πελάτη έναντι της τράπεζας», ο ασφαλειολήπτης πρέπει να ικανοποιήσει την απαίτησή του πρώτα από τη χρηματοοικονομική ασφάλεια, προτού χρησιμοποιήσει άλλα περιουσιακά στοιχεία του ασφαλειοδότη, πράγμα το οποίο εναπόκειται ωστόσο στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.
- 38 Κατόπιν όλων των προεκτεθεισών σκέψεων, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2002/47 έχει την έννοια ότι δεν επιβάλλει στον ασφαλειολήπτη που έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας την υποχρέωση να ικανοποιήσει πρώτα από το ποσό της εν λόγω ασφάλειας την απαίτησή του η οποία απορρέει από τη μη εκπλήρωση των καλυπτόμενων από τη συμφωνία αυτή οικονομικών υποχρεώσεων.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 39 Με το τρίτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν η οδηγία 2002/47, ιδίως δε τα άρθρα της 4 και 8, έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση που ο ασφαλειολήπτης ο οποίος έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας ικανοποίησε από περιουσιακά στοιχεία του ασφαλειοδότη διαφορετικά από την ασφάλεια αυτή την απαίτησή του η οποία απέρρευε από τη μη εκτέλεση των σχετικών οικονομικών υποχρεώσεων, ο τελευταίος πρέπει να έχει προτεραιότητα έναντι των λοιπών πιστωτών στο πλαίσιο της διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά του ασφαλειολήπτη, προκειμένου να έχει τη δυνατότητα να ανακτήσει την εν λόγω ασφάλεια.
- 40 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο λόγος για τον οποίο ζητείται η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως δεν έγκειται στη διατύπωση συμβουλευτικών γνώμών επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων, αλλά στην αδήριτη ανάγκη αποτελεσματικής επιλύσεως μιας ένδικης διαφοράς που αφορά το δίκαιο της Ένωσης (απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Private Equity Insurance Group, C-156/15, EU:C:2016:851, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 41 Συναφώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 93 των προτάσεών του, η υπόθεση της κύριας δίκης αφορά την αντιδικία μεταξύ της Ūkio bankas και της Aniabaltika σε σχέση με την εκτέλεση των μεταξύ τους συναφθεισών συμφωνιών του 2011 και του 2012 και όχι τη διεξαγωγή της διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά της Ūkio bankas. Από τα περιεχόμενα στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στοιχεία δεν προκύπτει ότι το αιτούν δικαστήριο έχει επιληφθεί ανταγωγής κατά της τράπεζας αυτής για την επιστροφή της χρηματοοικονομικής ασφάλειας ούτε ότι έχει κληθεί να αποφανθεί επί ζητημάτων που αφορούν την ικανοποίηση της στηριζόμενης στην ασφάλεια αυτή απαιτήσεως της Aniabaltika έναντι της Ūkio bankas, στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας αφερεγγυότητας.
- 42 Επιπλέον, η αίτηση αυτή δεν περιέχει κανένα στοιχείο ως προς την ύπαρξη ή το περιεχόμενο εθνικών διατάξεων που το αιτούν δικαστήριο θα μπορούσε ενδεχομένως να εφαρμόσει, ανάλογα με την απάντηση του Δικαστηρίου, για να επιλύσει τη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί, και οι οποίες θα μπορούσαν να επηρεάσουν την κατάταξη των πιστωτών στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής.

- 43 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το τρίτο ερώτημα έχει υποθετικό χαρακτήρα και πρέπει, ως εκ τούτου, να κριθεί απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουνίου 2002, για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 2009, έχει την έννοια ότι επιβάλλει στα κράτη μέλη να θεσπίσουν νομοθεσία η οποία επιτρέπει στον ασφαλειολήπτη που έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας να ικανοποιήσει από το ποσό της ανωτέρω ασφάλειας την απορρέουσα από τη μη εκτέλεση των σχετικών οικονομικών υποχρεώσεων απαίτησή του, όταν το γεγονός που συνεπάγεται αναγκαστική εκτέλεση επέλθει μετά την κίνηση διαδικασίας αφερεγγυότητας εις βάρος του.
- 2) Το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2002/47, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/44, έχει την έννοια ότι δεν επιβάλλει στον ασφαλειολήπτη που έχει συνάψει συμφωνία εγγυοδοσίας με παροχή χρηματοοικονομικής ασφάλειας την υποχρέωση να ικανοποιήσει πρώτα από το ποσό της εν λόγω ασφάλειας την απαίτησή του η οποία απορρέει από τη μη εκπλήρωση των καλυπτόμενων από τη συμφωνία αυτή οικονομικών υποχρεώσεων.

(υπογραφές)